

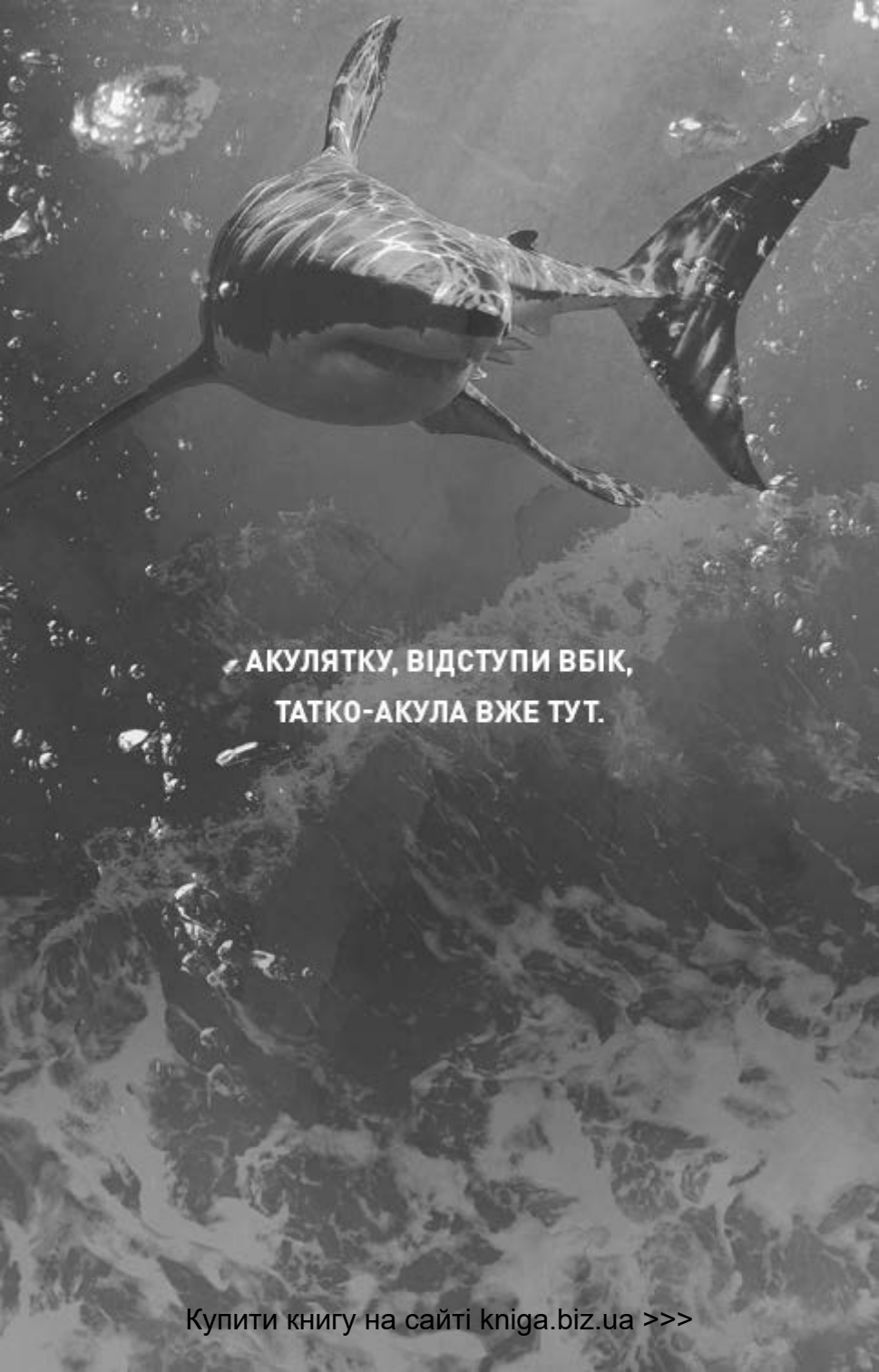
Х. Д. КАРЛТОН

ТОБІ БОЛЯЧЕ?

З англійської переклала Катерина Кузнецова

КИЇВ | BOOKSHEF | 2025

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

АКУЛЯТКУ, ВІДСТУПИ ВБІК,
ТАТКО-АКУЛА ВЖЕ ТУТ.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПЛЕЙЛИСТ

Головна тематична пісня:

Chris Isaak — Wicked Game (Jessie Villa Cover)

Ed Sheeran — Bad Habits

Billie Eilish — NDA

Billie Eilish — idontwannabeyouanymore

Sasha Sloan — Runaway

The Neighbourhood — Sweater Weather

Croosh (feat. IV) — Lost

Seether — Words as Weapons

Hemming — Hard on Myself

OneRepublic (feat. Timbaland) — Apologize

Righteous Vendetta — A Way Out

Transviolet — Under

Lana Del Rey — Born to Die

nothing,nowhere — rejecter

Emawk (feat. solace) — Pilot

MAALA — Better Life

Frank Ocean — Lost

Glass Animals — Heat Waves

Johnny Rain — Harveston Lake

Seether (feat. Amy Lee) — Broken

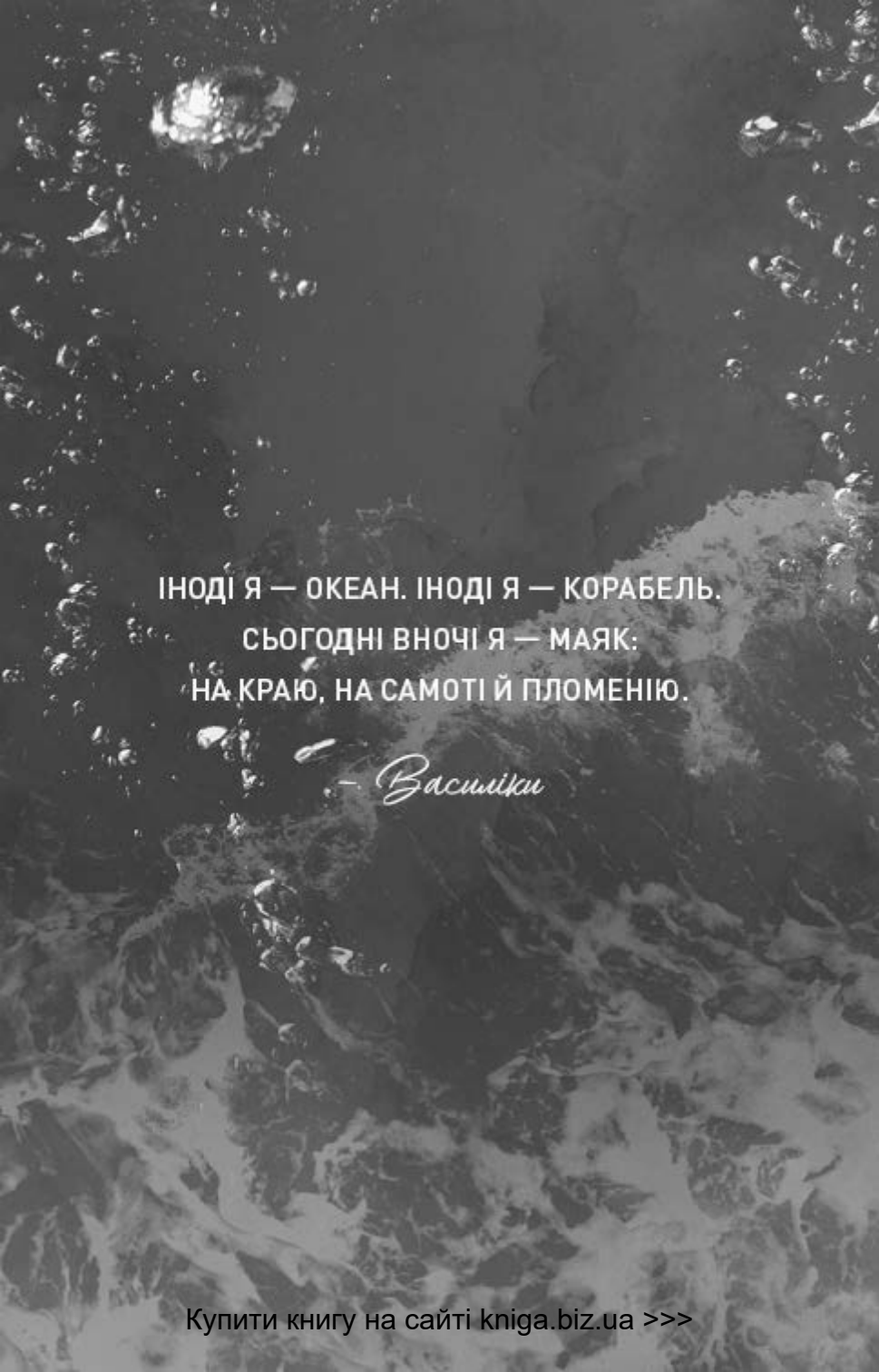
KALLITECHNIS — Synergy

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Цей темний роман містить потенційно тригерні ситуації, як-от зображення насильства та кровопролиття, відверті сцени вбивства, нецензурну лексику, суїцидальні думки, згадки про самогубство, депресію та тривожні розлади, ПТСР, навколосмертний досвід, блукання в океані, стосунки без/або за сумнівної згоди, згадки про інцест та педофілію (безпосередньо не зображені), жорстоке поводження з дітьми, згадки про зґвалтування й інші форми насильства, викрадення, а також відверті сексуальні сцени, розраховані на аудиторію 18+. У книжці також йдеться про такі специфічні фетиші, як-от аутоасасінофілія (збудження від загрози бути вбитим), ігри з диханням, приниження та садомазохізм.

Я тісно співпрацювала з фахівцем з Італії над усіма аспектами, що стосуються культури та мови Енцо, але маю зауважити, що деякі переклади є контекстуальними, а **не** дослівними. Перекладач дозволив собі певні вільності для переказування того ж змісту, навіть якщо перекладені фрази не передаються буквально. У кінці книжки є глосарій з цими перекладами.

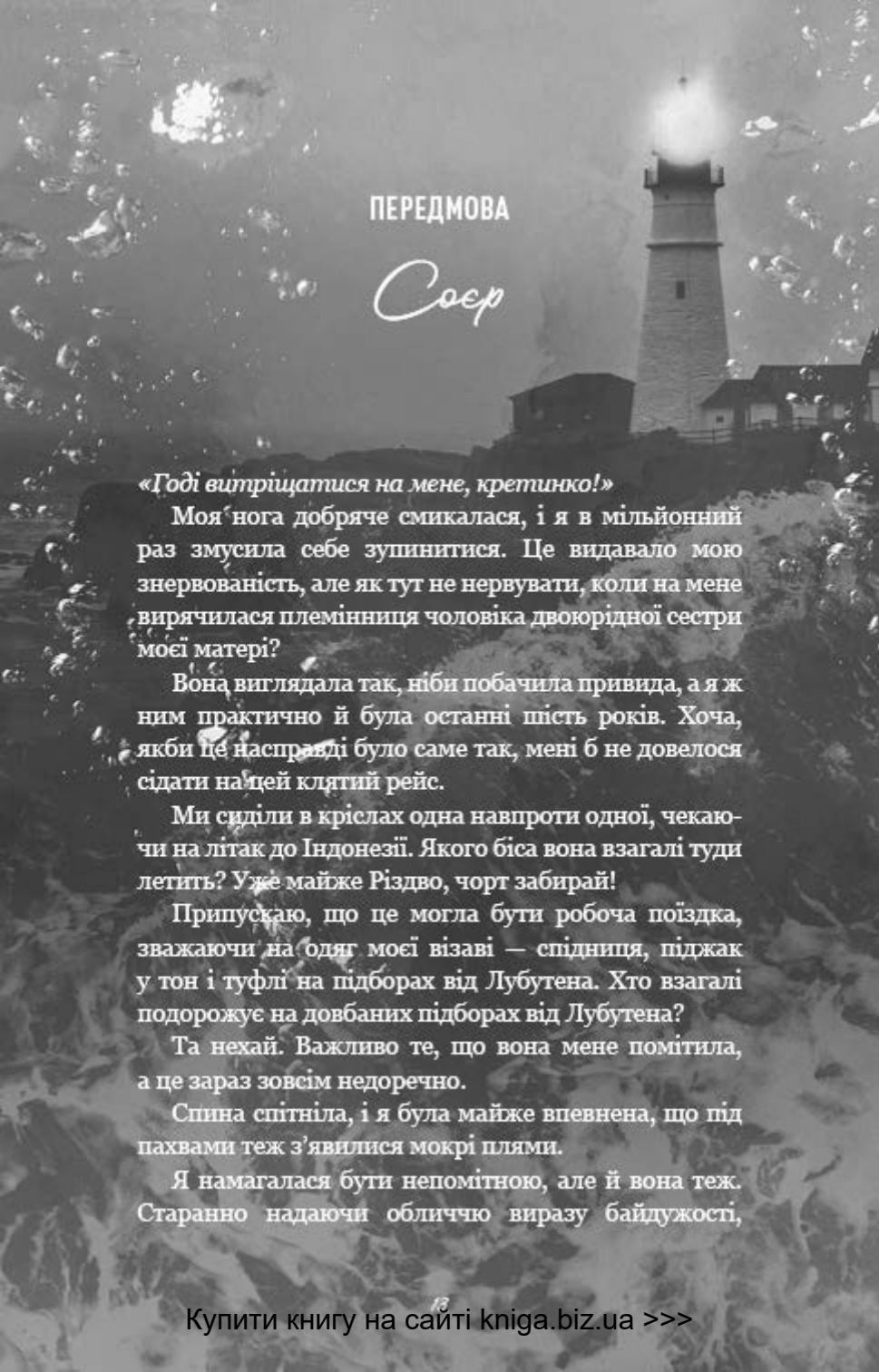
Приємного читання!

ІНОДІ Я — ОКЕАН. ІНОДІ Я — КОРАБЕЛЬ.
СЬОГОДНІ ВНОЧІ Я — МАЯК:
НА КРАЮ, НА САМОТІ Й ПЛОМЕНІЮ.

— *Васильки*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПЕРЕДМОВА

Соєр

«Годі випріщатися на мене, кретинко!»

Моя нога добряче смикалася, і я в мільйонний раз змусила себе зупинитися. Це видавало мою знервованість, але як тут не нервувати, коли на мене вирячилася племінниця чоловіка двоюрідної сестри моєї матері?

Вона виглядала так, ніби побачила привида, а я ж ним практично й була останні шість років. Хоча, якби це насправді було саме так, мені б не довелося сидати на цей клятий рейс.

Ми сиділи в кріслах одна навпроти одної, чекаючи на літак до Індонезії. Якого біса вона взагалі туди летить? Уже майже Різдво, чорт забирай!

Припускаю, що це могла бути робоча поїздка, зважаючи на одяг моєї візаві — спідниця, піджак у тон і туфлі на підборах від Лубутена. Хто взагалі подорожує на довбаних підборах від Лубутена?

Та нехай. Важливо те, що вона мене помітила, а це зараз зовсім недоречно.

Спина спітніла, і я була майже впевнена, що під пахвами теж з'явилися мокрі плями.

Я намагалася бути непомітною, але й вона теж. Старанно надаючи обличчю виразу байдужості,

вона повільно витягла з кишені телефон. Зазвичай це не викликало б занепокоєння, якби в неї теж не з'явилися плями поту й вона не зиркала на мене кожні дві секунди.

Вона обережно піднесла телефон до вуха, наче намагаючись заховати його у своєму ідеально прямому волоссі. Пасма були такі тонкі, що майже просвічувалися наскрізь — ніякий телефон під ними не сховався б.

Сучка.

Не уявляю, як я мала тікати, коли вона за мною стежила, але в мене не було вибору: або я втечу, або мене знайдуть.

У дупу непомітність, моє життя під загрозою. Я схопила свою сумку, підвелася та спробувала неквапливо піти геть.

— Агов! — покликала вона, але до біса це все та до біса її. Я протиснулася крізь натовп, мало не плачучи. Я так довго відкладала виїзд із країни, бо була переконана, що мене спіймають, і саме це могло зараз статися.

Моє серце несамовито калатало. Я попрямувала до сувенірної крамниці, купила худі на блискавці, спортивні штани та кепку, потім зайшла у вбиральню переодягнутися, повсякчас озираючись через плече.

Навіть у вбиральні була купа людей, тому я швидко шмигнула в кабінку, не піднімаючи голови. Тремтливими руками закрутила волосся в низький пучок, нап'яла згори кепку, потім надягла куртку, накинула на голову капюшон, прикривши волосся. Нарешті вдягла спортивні штани поверх шортів, пітніючи від кількості шарів одягу й адреналіну.

Згодом помила руки та помчала до каси, заховавшись і важко дихаючи прямо в обличчя співробітниці аеропорту. Вона вирячила на мене очі, наполохана моєю раптовою появою.

— Чим можу допо...

— Мені потрібен квиток на найближчий рейс звідси! — випалила я, ледь не заплутавшись у словах.

Вона кліпнула, потім зосередилася на екрані комп'ютера, клацнула мишкою та натиснула кілька клавіш.

— Рейс до Індонезії...

— Ні, не цей, — перебила її я. — Інший.

Вона роздратовано зиркнула на мене. Я її явно бісила, але на відміну від мене великий келих червоного вина, безумовно, її втішить, а от я точно зустрінуся зі своїм творцем, якщо мене спіймають.

— За сорок хвилин відлітає рейс до Австралії.

— Беру! — відповіла я, кинувши пачку готівки та посвідчення особи на стійку. З незворушним виглядом вона оформила квиток і порахувала гроші. Хоча й дуже, бляха, повільно.

— Тут не вистачає восьми доларів і дев'яти центів, — констатувала вона.

Зазвичай я не надто різка у спілкуванні з клієнтськими службами. Вони й так мають справу з достатньою кількістю лайна. Але якщо мене спіймають через вісім доларів і дев'ять центів, я вкажу прямо на неї та закричу: «Це вона зробила!», перш ніж дременути.

Бурмочучи собі під ніс, я витягла з кишень десятидоларову купюру та ляснула нею об стійку.

Сердито глянувши, жінка взяла банкноту та продовжила.

Я постійно озиралася навкруги, але, на щастя, аеропорт був переповнений, і поки що я не бачила жодних розлючених осіб в уніформі та зі зброєю в руках, які б прямували до мене.

— Маєте багаж?

— Ні, лише ручну поклажу! — відповіла я.

Ще за кілька хвилин вона таки віддала мені квиток разом із рештою та посвідченням особи.

— Вихід 102. Термінал В.

Я схопила документи, квакнула коротку подяку та понеслася до шатла, підштовхувана власною сумкою, яка весь цей час лупцювала мене по ногах.

Серце мало не вистрибувало з грудей після того, як я пройшла перевірку службою транспортної безпеки, вивалилася з шатла, що привіз мене до терміналу, і врешті-решт дісталася до виходу на посадку. Це зайняло довбану вічність, і моє ім'я вже промовляли по гучномовцю. Я запанікувала, що не встигну, і коли майже добігла до виходу на посадку, двері вже буквально зачиняли.

— Заждіть! — закричала я.

Співробітник побачив, що я біжу, і (клянуся богом, він заслуговує за це на мінет) люб'язно відступив убік та пропустив мене. Навіть коли я бігла коридором, аби дістатися до літака, я продовжувала озиратися через плече.

Доки літак не злетів, моє серце відмовлялося повертатись у відведене йому місце.

Адже я до останнього чекала, що диспетчерська служба зупинить зліт і повідомить, що на борту перебуває втікачка.